

Arrest

nr. 138 532 van 13 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U verklaarde het volgende tijdens uw eerste asielaanvraag: u bent geboren in 1972 in het dorp Beri Wala Khoosh en toen u tien jaar oud was, verhuisde u naar het dorp Jatto Wakal in het district Gujrat van de provincie Punjab. Op 7 juni 1989 was u aan het werk in een winkel waar koelkasten verkocht werden toen een man met behulp van een koelkast een bomaanslag pleegde tegen de winkel. U overleefde de aanslag. U startte nadien een kapperszaak. Boven uw kapperszaak had u twee kamers die u sinds 7 januari 2008 verhuurde via S.(...), een van uw klanten. Een maand en enkele dagen later vernam u van twee jongens uit de buurt

dat S.(...) criminele extremisten in uw kamers liet wonen. U ontdekte wapens en explosieven in de kamers en u herkende tussen de huurders de man, een talib, die twintig jaar eerder de bomaanslag pleegde. U meldde dit aan S.(...) en u lichtte ook A.(...), een politieagent in. U vernam van de twee jongens uit uw buurt dat het net de politieagent A.(...) was die met behulp van uw huurders in beslag genomen drugs verhandelde. A.(...) registreerde uw klacht niet en lichtte zijn handlangers in. Nadat de criminelen uw huis verlaten hadden, viel A.(...) u lastig met de vraag waar uw huurders zich bevonden. Op 3 maart 2008 werd u door de politie gearresteerd en op de rooster gelegd over de criminelen. Daarop liet u S.(...) arresteren. De broer van S.(...) was daarmee niet opgezet en bedreigde u. Na zeven dagen in hechtenis werd u vrijgelaten. Na uw vrijlating werd u echter door de taliban aangevallen en geslagen. Een tweede keer werd u door de politiediensten gearresteerd op 12 juni 2008 om u verder te ondervragen over de huurders van uw kamers. Na negen dagen werd u door de gerechtsdienaren van de rechtbank van Lahore uit het politiebureau gehaald. De rechtbank van Lahore oordeelde dat uw hechtenis onwettig was en vier à vijf betrokken politieagenten werden geschorst. Anderhalve tot twee maanden later verliet u Gujrat om in de Verenigde Arabische Emiraten aan de slag te gaan. Twee jaar later keerde u naar Pakistan terug. U verbleef op verschillende plaatsen en nadat u vernam dat zowel de taliban als de politie nog steeds naar u op zoek waren, verliet u Pakistan vijf à zes maanden later in het najaar van 2011. U kwam op 24 september 2011 in België aan waar u zich op 10 oktober 2011 vluchteling verklaarde. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een nicop (national identity card for overseas Pakistanis) en enkele pagina's uit een vonnis neer.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) nam op 20 oktober 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging niet in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende op 26 november 2014 een tweede asielaanvraag in. U verwijst naar dezelfde asielmotieven als bij uw eerste asielaanvraag. Bij een terugkeer naar Pakistan vreest u nog steeds gearresteerd en gedood te worden door de Pakistaanse autoriteiten zoals u reeds bij uw eerste asielaanvraag aanhaalde. De broer van S.(...), Q.(...) A.(...), zou intussen vermoord zijn. U vreest eveneens door de politie te zullen worden gedood. De politie zou ook naar uw ouders gekomen zijn in hun dorp en eiste smeergeld. U vreest ook nog steeds de taliban. U vreest eveneens omwille van een gedwongen repatriëring van België naar Pakistan problemen te kennen met de autoriteiten. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een brief van uw advocaat in België in verband met uw tweede asielaanvraag, een medisch rapport uit België en een uit Pakistan, een fotokopie van de identiteitskaart van S.(...)A.(...), een fotokopie van een First Information Report (FIR) inzake de moord op de broer van S.(...), een fotokopie van een krantenartikel over de moord, een foto van uzelf met een mes in uw been, informatie over S.(...) A.(...) en zijn broer, en verklaringen van enkele Pakistanen die vanuit België naar Pakistan gerepatriëerd werden en de problemen die ze hierdoor kenden.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst moet in het kader van uw tweede asielaanvraag worden vastgesteld dat u opnieuw verwijst naar de elementen waarop u zich in het kader van uw eerste asielverzoek baseerde, met name uw vrees voor de taliban en de politie wegens vermeende steun aan criminele extremisten (Verklaring meervoudige asielaanvraag vraag 17, 18). In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U bood geen zicht op uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België en er werd geen geloof gehecht aan uw asielrelaas. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Aangezien u in uw tweede asielaanvraag volhardt in het initieel vluchtrelaas, mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die, in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet,

de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en documenten die u voorlegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet, namelijk de vrees dat u gearresteerd en vervolgens vermoord zal worden door de politie bij een terugkeer naar Pakistan wegens vermeende steun aan criminele extremisten, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de taliban en de politie alsook dat u geen zicht bood op uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerdere vaststellingen inzake uw asielaanvraag. U verklaart immers nog steeds dat de politie u zal arresteren en zal vermoorden omdat u kamers verhuurde aan de taliban (Verklaring Meervoudige aanvraag, vraag 17, 18). Echter, gezien er aan uw initiële problemen met de taliban en de politie geen geloof kon worden gehecht kan ook aan uw bijkomende verklaringen geen geloof worden gehecht.

U legt in het kader van uw huidige asielaanvraag nog enkele documenten (foto, FIR, krantenartikel, identiteitskaart S.(...)) voor die uw problemen met de taliban en de politie alsnog moeten aantonen. Met betrekking tot de foto waarop u te zien bent met een mes in uw been die genomen zou zijn door de taliban in 2008 om uw familie onder druk te zetten, moet worden opgemerkt dat voor zover deze foto niet gemanipuleerd is, een foto een momentopname is die eender waar, eender door wie en eender wanneer kan genomen zijn. De bewijswaarde van deze foto is dan ook relatief. Bovendien bestaan er ernstige twijfels over de authenticiteit ervan, gezien uw houding en de aard van de verwondingen niet bepaald overeenstemmen. Het krantenartikel zou gaan over de moord op S.(...) A.(...)s broer, Q.(...)A.(...). U denkt immers dat de politie hem doodde omdat zij dachten dat hij u was en u vreest net als hem vermoord te worden door de politie. U wist echter niet in welke krant het gepubliceerd werd en in welk artikel op de krantenpagina het dan zou staan. Ook de datum waarop zijn broer vermoord werd, is u onbekend. U verwijst hiervoor naar de door u voorgelegde fotokopie van de FIR (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 17). U wist trouwens niet wat er in de FIR stond omdat u niet kon lezen.

U stelt dat zijn broer vermoord werd door de politie in aanwezigheid van een zekere K.(...) die eveneens beschoten werd. U vermoedt dat de politie dacht dat u K.(...) was waardoor u nu vreest door de politie vermoord te worden. Dit zijn slechts vermoedens die u nergens hard kon maken. Vermoedens zijn in deze context niet voldoende. Wie K.(...) dan wel is, wist u niet (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 17). U stuurde na uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog enkele documenten op waaronder een medisch rapport uit Pakistan en niet nader omschreven documenten over S.(...) en zijn broer (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15). Deze documenten, op de foto na, betreffen slechts fotokopies waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan en bovendien werden enkele documenten (FIR, krantenartikel) pas opgesteld na uw aankomst in België. Deze vertonen aldus een gesolliciteerd karakter. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze stukken bijzonder relatief. Bovendien is gebleken dat in Pakistan allerlei documenten op eenvoudige wijze middels corruptie kunnen worden verkregen. Dit blijkt ook uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Er moet nog worden opgemerkt dat deze documenten in het verlengde liggen van de elementen aangehaald in uw eerste asielaanvraag, en dat de argumentatie van de weigeringsbeslissing ter zake hierboven werd uiteengezet. U stelt eveneens dat u bij een eventuele gedwongen repatriëring vreest gearresteerd te worden omdat u via landgenoten vernam dat zij bij hun terugkeer gearresteerd werden door de Pakistaanse autoriteiten. U legt in het kader van uw huidige asielaanvraag een brief van uw advocaat neer met bijkomende verklaringen van enkele Pakistanen die na hun repatriëring naar Pakistan problemen kenden met de autoriteiten (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 18). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt evenwel niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving

kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing. Bovendien is al in uw eerste asielaanvraag gebleken dat uw illegale uitreis niet geloofwaardig is. Immers kon u amper informatie geven over de gegevens en nationaliteit van het paspoort waarmee u zogezegd Pakistan zou hebben verlaten, en legde u ook nog steeds uw eigen oude paspoort waarmee u naar de VAE had gereisd niet voor (zie eerste asielaanvraag).

Wat uw medische problemen betreft dient verder te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan toegeschreven aan toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtinkhwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met

de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM al dan niet samen gelezen met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve rechtshandelingen, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn huidige, tweede asielaanvraag vooreerst steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name de vrees gearresteerd en gedood te worden door de Pakistaanse autoriteiten. De broer van S., Q. A., zou intussen vermoord zijn. Verzoeker vreest eveneens door de politie te zullen worden gedood. De politie zou ook naar zijn ouders gekomen zijn in zijn dorp en smeergeld hebben geëist. Verzoeker vreest ook nog steeds de taliban. Verzoeker vreest eveneens omwille van een gedwongen repatriëring van België naar Pakistan problemen te kennen met de autoriteiten. Ter staving van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een brief van zijn advocaat in België in verband met zijn tweede asielaanvraag, een medisch rapport uit België en een uit Pakistan, een fotokopie van de identiteitskaart van S. A., een fotokopie van een First Information Report (FIR) inzake de moord op de broer van S., een fotokopie van een krantenartikel over de moord, een foto van verzoeker met een mes in zijn been, informatie over S. A. en zijn broer, en verklaringen van enkele Pakistanen die vanuit België naar Pakistan gerepatriëerd werden en de problemen die ze hierdoor kenden.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde in haar beslissing van van 20 oktober 2014 inzake verzoekers eerste asielaanvraag als volgt:

“Bij terugkeer naar Pakistan vreest u gedood te worden door de Pakistaanse politie en de Taliban (CGVSp.11). Na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag dient er echter te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Talrijke tegenstrijdigheden en vaagheden verhinderen immers dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Op 16 juli 2012 werd door een medewerker van het CGVS een National Identity Card for Overseas Pakistanis (NICOP) aangetroffen op het voetpad voor de zetel van het CGVS. Deze nicop bevat uw identiteitsgegevens en werd uitgegeven op 15 januari 2009 voor een verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten. U heeft deze informatie echter initieel doelbewust trachten te verzwijgen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u Pakistan voor het eerst verliet in oktober 2011 en dat u nooit een nicop heeft gehad (CGVS p.2). Na confrontatie met de kaart erkent u dat het stuk u toebehoort. Eerst tracht u de kaart af te doen als een identiteitskaart die u in Gujrat bekwam (CGVS p.9). Ais u er op gewezen wordt dat het een identiteitsdocument voor een verblijf in het buitenland betreft, past u uw verklaringen aan en beweert u dat u voor een maand naar Dubai ging (CGVS p.9). Nogmaals moet aangekaart worden dat uw verklaringen niet stroken met de gegevens van de kaart voor u uiteindelijk vertelt dat u twee jaar in de Verenigde Arabische Emiraten doorbracht (CGVS p.9). Dat u de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden bij de behandeling van uw asielaanvraag schaadt sterk uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat u, ondanks uw aangepaste versie van uw verklaringen, nog steeds geen duidelijk zicht biedt op uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Het valt immers op dat waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweert dat uw reis van Pakistan naar België een dag in beslag innam, u op het CGVS stelt dat u er een week over deed (CGVS p.2; DVZ Verklaring vraag 35). Zelfs indien u daadwerkelijk een week onderweg was van Pakistan tot uw aankomst in België op 24 september 2011, dan nog moet er vastgesteld worden dat volgens uw verklaringen uw vader u de neergelegde stukken vanuit Pakistan faxte voor uw vertrek uit Pakistan. Op de pagina's staat immers 16 september 2009 vermeld als datum waarop de stukken gefaxt werden. Geconfronteerd met deze vaststelling kan u slechts antwoorden dat u de stukken later heeft laten opsturen (CGVS p.3). Uw verklaring is niet afdoende. Het vermoeden dat u de werkelijke toedracht over het tijdstip en wijze van uw reis naar Europa verborgen houdt, wordt nog gevoed door uw verklaringen over het paspoort waarmee u reisde. Het mag immers verbazen dat u noch de naam, noch de nationaliteit waaronder u reisde bekend zijn (CGVS p.4). Indien u daadwerkelijk de paspoortcontroles van internationale

luchthavens moest passeren met dit paspoort zou u minstens over de basisgegevens van het paspoort moeten beschikken. Tenslotte moet er ook op gewezen worden dat u tijdens het gehoor expliciet beloofde om uw familie uw oude paspoort te laten opsturen (CGVS p.3,9). Dit paspoort heeft u echter nooit aan het CGVS overgemaakt, noch stuurde u een verklaring voor het ontbreken van dit stuk. Uw pogingen om uw verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten te verbergen en uw tekortschietende verklaringen over uw reis naar België doen besluiten dat u ondanks uw gewijzigde verklaringen er nog steeds voor kiest om een essentieel deel van uw asielaanvraag, met name uw verblijf in derde landen en eventuele asielaanvragen aldaar, voor de Belgische asielinstanties te verbergen.

Wat het asielrelaas betreft waarop u uw vrees voor de Taliban en de Pakistaanse politie baseert, moet er verder aangekaart worden dat enkele grote tegenstrijdigheden uw relaas ontsieren. Zo vertelt u eerst op het CGVS dat de enige stap die u ondernam nadat u had ontdekt wie u huisvestte het inlichten van A.(...) was. De daaropvolgende vraag of u S.(...) vertelde dat u niet wilde dat deze mannen daar verbleven, beantwoordt u ontkennend (CGVS p.5). Nochtans verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u wel tegen S.(...) zei dat u het niet goed vond dat er extremisten in uw kamers woonden, en dat ze later dan zijn weggegaan (CGVS Verklaring p.3). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring bij de DVZ wijzigt u opeens uw verklaringen en zegt u dat u S.(...) er inderdaad over aansprak (CGVS p.9,10). Uw plotse aanpassing van uw verklaringen kan niet overtuigen aangezien u eerder in niet mis te verstane bewoordingen het omgekeerde verklaarde. Ook strookt uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de mannen vertrokken ten gevolge uw gesprek met S.(...) niet met uw uitspraak op Commissariaat-generaal dat hun vertrek veroorzaakt werd doordat Abid hen waarschuwde (CGVS p.5; CGVS Verklaring p.3). Voorts komt ook de persoon van A.(...), die een zeer cruciale rol inneemt in het relaas dat u vertelt op het CGVS, vreemd genoeg helemaal niet voor in de verklaringen die u aflegde bij de DVZ (CGVS Verklaring p.3). Dat u een van de belangrijkste personen in uw asielrelaas vergeette vermelden in uw nochtans uitgebreide verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken schaadt verder het geloof in uw asielmotieven. Ook over de arrestaties van u en S.(...) legt u geen eensluidende verklaringen af. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde dat u als eerste gearresteerd werd en dat S.(...) vervolgens aan de beurt was toen u de politie vertelde dat u de kamers aan S.(...)verhuurde, draait u de feiten om tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal. Daar verklaart u dat eerst S.(...) op 1 maart 2008 en u drie dagen later door de politie gearresteerd werd (CGVS Verklaring p.3; CGVS p.2,7). Deze tegenstrijdigheid raakt net als de bovenstaande tegenstrijdigheden aan de kern van uw relaas. Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat u uw bewering op het CGVS dat u S.(...) liet arresteren niet kan verduidelijken. Herhaaldelijk werd u gevraagd hoe u de arrestatie van S.(...) bewerkstelligde zonder dat u een antwoord op deze vragen kon geven (CGVS p.6). Bovenstaande vaststellingen halen het geloof in het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert sterk onderuit.

Daarnaast moeten er nog enkele vaagheden en onaannemelijkheden aangekaart die het geloof in uw asielmotieven verder schaden. Zo baseert u uw bewering dat de mannen die uw kamers bewoonden extremisten of Taliban zijn louter op vermoedens. De jongens die u over deze mannen inlichtten, vertelden u dat ze betrokken waren bij drugsverkoop en overvallen maar over extremisme hadden zij het niet (CGVS p.7,8,9). U noemt ze enkel talibs, zo blijkt, omdat u Amin Khan omwille van zijn bomaanslag een plaats binnen deze partij geeft. Dat uw argumentatie om te claimen dat u door de Taliban vervolgd wordt enkel steunt op het gezegde in Pakistan dat iemand die bomaanslagen pleegt wel bij de Taliban moet zijn, is niet aannemelijk (CGVS p.6). Uw duiding van de bomaanslag die u aan Amin Khan toeschrijft, is eveneens erg pover. Als u gevraagd wordt naar de reden van de aanslag antwoordt u enkel dat de Taliban overal bommen kan plaatsen. Als u er op gewezen wordt dat er in 1989 nog geen sprake was van de Taliban laat staan van bomaanslagen van hen, houdt u het erop dat u geen idee heeft wat er speelde achter de aanslag (CGVS p.6). Dat u louter op een bomaanslag die u geheel niet-gekaderd kan krijgen, beweert dat u door de Taliban vervolgd zal worden bij terugkeer naar Pakistan, is niet ernstig. Voorts valt ook uw povere kennis van de figuur van S.(...) op. U beweert dat u uw kamers verhuurde via S.(...), maar afgezien van uw uitspraak dat hij zijn haar door u liet knippen, weet u niets over hem te vertellen (CGVS p.5). Men zou nochtans verwachten dat het regelen van huurders voor de kamers in uw huis zou uitbesteden aan een persoon die men enigszins kent.

Tot slot moeten er nog twee onwaarschijnlijkheden opgemerkt worden in uw asielrelaas. Zo is het zeer verwonderlijk dat de twee goed geïnformeerde jongens die u waarschuwden voor de mannen die uw kamers huren, het nalieten om hun band met de politie te vermelden. Aangezien de meest logische stap na het vernemen dat u misdadigers herbergt het waarschuwen van de politie is, is het weinig aannemelijk dat de jongens die u willen helpen de sterke banden van de misdadigers met de politie vergeten te vermelden (CGVS p.7,9). Ook valt het moeilijk te begrijpen dat A.(...), na zijn handlangers te hebben gewaarschuwd, u sterk onder druk zet om meer informatie over deze personen te bekomen. U beweert immers dat A.(...) uw klacht niet wilde registreren en in de plaats de mannen verwittigde zodat ze konden wegvlugten. Waarom A.(...) vervolgens samen met zijn collega- politieagenten de druk op u

sterk opvoerden om deze mannen te vinden terwijl er geen klacht aan de basis van hun optreden lag, kan u niet verklaren. Deze vreemde wending in het verhaal komt erg ongeloofwaardig over. Gezien de drugshandel die A.(...) met de huurders van uw kamers opzetten, zou men verwachten dat A.(...) elk onderzoek naar deze mannen tracht te vermijden. Dat hij juist het omgekeerde doet, kan niet anders dan erg vreemd genoemd worden (CGVS p.5,6). Bovenstaande opmerkingen schaden verder het geloof in uw asielrelaas.

Tenslotte blijkt uit uw gedrag na de verhaalde incidenten geen vrees om vermoord te worden in Pakistan. U vertelt dat u na twee jaar in de Verenigde Arabische Emiraten van plan was om uw werkvergunning te verlengen. Toen iemand u vertelde dat hij u van een werkvergunning in Europa kon voorzien waar de werkomstandigheden beter zijn, besloot u op zijn aanbod in te gaan omdat het werk in de VAE zwaar was. U keerde naar Pakistan terug maar de werkvergunning voor Europa bekwam u niet, zo zegt u. Vervolgens verbleef u vijf à zes maanden in Pakistan alvorens naar België te reizen (CGVS p. 11). Uit uw verklaringen en het feit dat u nog lange tijd in Pakistan bleef blijkt geen actuele vrees voor uw leven in Pakistan, maar wel een streven naar goede werkomstandigheden. Dezelfde bezorgdheid kiinkt door in uw antwoord op de vraag waarom u in de maanden voorafgaand aan uw vertrek naar Europa na een maand Lahore verliet. U sprak niet over uw vrees voor de politie of voor de Taliban maar u gaf aan dat u in Lahore geen werk vond (CGVS p.11). Dat u op het CGVS beweert dat u in Pakistan vreest gedood te worden door de politie of de Taliban ziet zich niet weerspiegeld in uw terugkeer naar Pakistan of de aangegeven reden voor uw vertrek uit Lahore. Ook het gegeven dat u slechts twaalf dagen na uw verklaarde aankomst in België asiel heeft aangevraagd wijst niet op de dringende nood aan internationale bescherming waarover u op het CGVS getuigt.

De gefaxte pagina's zijn stukken uit een vonnis. Wat dit betreft dient gewezen te worden op het ongeloofwaardige karakter van uw asielmotieven, zodat aan de authenticiteit van deze stukken ernstig moet getwijfeld worden. Voor de volledigheid en in zoverre geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven, quod non, kan nog opgemerkt worden dat uit dit vonnis blijkt dat u door de rechtbank van Lahore in vrijheid zou zijn gesteld nadat u door de lokale politie onrechtmatig in hechtenis werd gehouden en slecht behandeld werd. In de pagina's van het vonnis die u neerlegde werd de reden van uw detentie niet vermeld. Zoals hierboven aangegeven kan er aan het relaas waarbinnen u de hechtenis kadert geen geloof worden gehecht, waardoor u nalaat aan te tonen dat een dergelijk voorval u opnieuw zou kunnen overkomen. Bovendien blijkt uit de neergelegde pagina's dat u tegen de illegaie hechtenis door de politie kon rekenen op de bescherming van de rechtbank van Lahore. De rechtbank van Lahore stelde u immers in vrijheid en veroordeelde de betrokken politieagenten. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Pakistan niet opnieuw bescherming zou kunnen genieten van de rechterlijke macht indien u opnieuw geconfronteerd zou worden met onrechtmatige politieoptreden (CGVS p.3,8).

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat ervoor u bij terugkeer naar Pakistan sprake is van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd

tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (Pck) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In zijn tweede asielaanvraag volhardt verzoeker in de tijdens zijn eerste asielaanvraag uiteengezette vrees voor vervolging.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt als volgt: *“(…)Vooreerst moet in het kader van uw tweede asielaanvraag worden vastgesteld dat u opnieuw verwijst naar de elementen waarop u zich in het kader van uw eerste asielverzoek baseerde, met name uw vrees voor de taliban en de politie wegens vermeende steun aan criminele extremisten (Verklaring meervoudige asielaanvraag vraag 17, 18). In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U bood geen zicht op uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België en er werd geen geloof gehecht aan uw asielrelaas. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.*

Aangezien u in uw tweede asielaanvraag volhardt in het initieel vluchtrelaas, mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die, in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en documenten die u voorlegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet, namelijk de vrees dat u gearresteerd en vervolgens vermoord zal worden door de politie bij een terugkeer naar Pakistan wegens vermeende steun aan criminele extremisten, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de taliban en de politie alsook dat u geen zicht bood op uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerdere vaststellingen inzake uw asielaanvraag. U verklaart immers nog steeds dat de politie u zal arresteren en zal vermoorden omdat u kamers verhuurde aan de taliban (Verklaring Meervoudige aanvraag, vraag 17, 18). Echter, gezien er aan uw initiële problemen met de taliban en de politie geen geloof kon worden gehecht kan ook aan uw bijkomende verklaringen geen geloof worden gehecht.

U legt in het kader van uw huidige asielaanvraag nog enkele documenten (foto, FIR, krantenartikel, identiteitskaart S.(...)) voor die uw problemen met de taliban en de politie alsnog moeten aantonen. Met

betrekking tot de foto waarop u te zien bent met een mes in uw been die genomen zou zijn door de taliban in 2008 om uw familie onder druk te zetten, moet worden opgemerkt dat voor zover deze foto niet gemanipuleerd is, een foto een momentopname is die eender waar, eender door wie en eender wanneer kan genomen zijn. De bewijswaarde van deze foto is dan ook relatief. Bovendien bestaan er ernstige twijfels over de authenticiteit ervan, gezien uw houding en de aard van de verwondingen niet bepaald overeenstemmen. Het krantenartikel zou gaan over de moord op S.(...) A.(...)s broer, Q.(...) A.(...). U denkt immers dat de politie hem doodde omdat zij dachten dat hij u was en u vreest net als hem vermoord te worden door de politie. U wist echter niet in welke krant het gepubliceerd werd en in welk artikel op de krantenpagina het dan zou staan. Ook de datum waarop zijn broer vermoord werd, is u onbekend. U verwijst hiervoor naar de door u voorgelegde fotokopie van de FIR (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 17). U wist trouwens niet wat er in de FIR stond omdat u niet kon lezen.

U stelt dat zijn broer vermoord werd door de politie in aanwezigheid van een zekere K.(...) die eveneens beschoten werd. U vermoedt dat de politie dacht dat u K.(...) was waardoor u nu vreest door de politie vermoord te worden. Dit zijn slechts vermoedens die u nergens hard kon maken. Vermoedens zijn in deze context niet voldoende. Wie K.(...) dan wel is, wist u niet (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 17). U stuurde na uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog enkele documenten op waaronder een medisch rapport uit Pakistan en niet nader omschreven documenten over S.(...) en zijn broer (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15). Deze documenten, op de foto na, betreffen slechts fotokopies waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan en bovendien werden enkele documenten (FIR, krantenartikel) pas opgesteld na uw aankomst in België. Deze vertonen aldus een gesolliciteerd karakter. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze stukken bijzonder relatief. Bovendien is gebleken dat in Pakistan allerlei documenten op eenvoudige wijze middels corruptie kunnen worden verkregen. Dit blijkt ook uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Er moet nog worden opgemerkt dat deze documenten in het verlengde liggen van de elementen aangehaald in uw eerste asielaanvraag, en dat de argumentatie van de weigeringsbeslissing ter zake hierboven werd uiteengezet.(...)

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan toegeschreven aan toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtinkhwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkhwa, FATA en Sindh

plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker voert geen concreet verweer tegen voorgaande overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier, die dan ook onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoeker verwijst in onderhavig verzoekschrift naar de schending van artikel 3 van het EVRM en dit in het kader van het gegeven dat hij bij zijn tweede asielaanvraag heeft aangegeven dat hij omwille van een gedwongen repatriëring van België naar Pakistan vreest problemen te kennen met de autoriteiten.

Waar verzoeker een schending aanhaalt van artikel 3 EVRM wordt het volgende opgemerkt. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS

24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd: "U stelt eveneens dat u bij een eventuele gedwongen repatriëring vreest gearresteerd te worden omdat u via landgenoten vernam dat zij bij hun terugkeer gearresteerd werden door de Pakistaanse autoriteiten. U legt in het kader van uw huidige asielaanvraag een brief van uw advocaat neer met bijkomende verklaringen van enkele Pakistanen die na hun repatriëring naar Pakistan problemen kenden met de autoriteiten (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 18). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt evenwel niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing. Bovendien is al in uw eerste asielaanvraag gebleken dat uw illegale uitreis niet geloofwaardig is. Immers kon u amper informatie geven over de gegevens en nationaliteit van het paspoort waarmee u zogezegd Pakistan zou hebben verlaten, en legde u ook nog steeds uw eigen oude paspoort waarmee u naar de VAE had gereisd niet voor (zie eerste asielaanvraag)."

Verzoeker doet geen afbreuk aan de voormelde correct gedane vaststellingen. In onderhavig verzoekschrift verwijst verzoeker enkel naar hetgeen hij in zijn informeel verzoek heeft gesteld met betrekking tot de detentieomstandigheden in Pakistan. Met het louter verwijzen naar algemene informatie omtrent de detentieomstandigheden in Pakistan, toont verzoeker niet concreet aan dat hij überhaupt in de gevangenis zal belanden of dat hij aldaar onmenselijk zal worden behandeld.

Dergelijke algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Ook waar verzoeker algemeen stelt dat zijn verklaringen recent zijn en overeenkomen met de praktijken die in de door hem aangehaalde rapporten voorkomen, toont hij niet aan dat hij persoonlijk een reëel

risico op ernstige schade loopt. De Raad stelt vast dat het COI rapport van 9 augustus 2013 waarnaar verzoeker verwijst bij zijn tweede asielaanvraag betrekking heeft op de mogelijkheid dat de overgedragen persoon wordt ondervraagd. Geenszins blijkt hieruit dat de betrokkene *ipso facto* een reëel risico zou kunnen lopen op het lijden van ernstige schade en in het bijzonder een onmenselijke behandeling zou kunnen moeten ondergaan. Waar verzoeker verder citeert uit dit rapport teneinde de houding van de Pakistaanse politie aan te kaarten, blijkt dat dit betrekking heeft op de Pakistaanse politie in zijn algemeenheid in Pakistan, doch hiermee maakt hij niet concreet aannemelijk dat hij persoonlijk het risico loopt het slachtoffer te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Ook met de verwijzingen naar getuigenissen toont hij dit niet aan. De Raad stelt vast dat deze getuigenissen betrekking hebben op personen die toekwamen in Lahore en Karachi. Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt bovendien dat thans geen gedwongen verwijderingen meer worden uitgevoerd naar Karachi en Lahore. Verzoeker slaagt er geenszins in aannemelijk te maken dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Met de algemene kritiek dat de verwerende partij er niet in geslaagd is om de praktijken die in de COI verslagen worden aangehaald, door andere bewijzen tegen te spreken, doet hij geen afbreuk aan de correcte vaststellingen in de bestreden beslissing. Verzoeker maakt hiermee zelfs volledig abstractie van de concrete motieven in de bestreden beslissing en van de informatie aanwezig in het administratief dossier waarop de motieven van de bestreden beslissing zijn gesteund.

Waar verzoeker stelt dat hij een psychotherapie zal aanvatten en bijzonder kwetsbaar is en ter staving medische attesten neerlegt, dient te worden opgemerkt dat de door verzoeker ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoeker dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit de medische attesten blijkt overigens niet dat verzoeker niet bij machte was om coherente en concrete verklaringen af te leggen inzake zijn asielrelaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn die de kans op een erkenning als vluchteling overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 aanzienlijk groter maken.

2.3. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF